

Arrest

nr. 298 149 van 4 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 14 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2016 wordt C.T., de zoon van de verzoekster, geboren te Antwerpen.

Op 18 mei 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek. Nadat deze beslissing werd ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 285 474 van 28 februari 2023 het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 14 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 273 891 van 9 juni 2022 beslist de Raad dat de verzoekster niet als vluchteling wordt erkend en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 19 mei 2020 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 26 juni 2020 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 28 januari 2022 meldt de verzoekster zich aan bij de stad Antwerpen om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen. Op 19 oktober 2022 stelt een medewerker van de stad Antwerpen een attest van inontvangstname op (bijlage 3). Diezelfde dag richt een medewerker van de stad Antwerpen zich tot de advocaat van de verzoekster en deelt hem mee dat de aanvraag werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 1 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest met nummer 283 447 van 18 januari 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 15 juni 2023 beslist de gemachtigde dat de hoger aangehaalde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2022 werd ingediend door :

*B., E. (...) (R.R. xxx)
Geboren te T. Z. (...) op (...).1989
Ook gekend als : B., T. (...) en B., T. (...)
+ minderjarige zoon: C., T. (...) (R.R. xxx)
Geboren te Antwerpen op (...).2016
Nationaliteit: Mongolië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 18.05.2020 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 14.06.2022 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 1 maand – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend op 19.05.2020. Deze werd ongegrond verklaard op 26.06.2020.

Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkene verwijst naar een lopende asielprocedure als buitengewone omstandigheid en meent als vluchteling erkend te moeten worden. Echter, haar VIB werd afgesloten op 14.06.2022. Aangezien deze is afgesloten, staat niets een uitvoeringsmaatregel in de weg. Bovendien kan het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene haalt aan sinds 2011 onafgebroken in België te verblijven en verwijst naar de RVV-arrest 178.496 dd. 28.11.2016 waarin gesteld wordt dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of "verantwoordelijk is" voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan de duurtijd zelf. Dit zou eveneens bevestigd zijn door de RVV nr. 245.117 dd. 30.11.2020. Echter, betrokkene kreeg een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV), haar betekend op 01.08.2022 via de woonplaatskeuze, waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Bovendien blijkt er uit het administratief dossier van betrokkene dat er niets te vinden is tussen het jaar 2014 en 2020. Enkel de geboorteakte van haar zoon, te vinden in het administratief dossier van betrokkene, toont aan dat ze in 2016 aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. In bijlage voegt betrokkene tevens geen enkel document toe prior 2016. Dat betrokkene alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vreest dat haar zoon door haar schoonfamilie van haar zou worden afgepakt omdat het kind momenteel geen verblijfsdocumenten heeft en de naam van de vader draagt. Echter, betrokkene legt geen bewijzen neer om deze bewering te staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest dat haar zoon door haar schoonfamilie zou worden afgepakt omdat het kind momenteel geen verblijfsdocumenten heeft en de naam van de vader draagt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien verklaarde betrokkene bij haar VIB dd. 18.05.2022 dat ze niet wist of de vader van haar zoon in België verblijft of niet, dat ze amper contact hebben sinds 2018 en dat hij maar erg sporadisch en onverwacht zijn zoon bezoekt. Tot slot staat er geen vader vernoemd op de geboorteakte van haar zoon, te vinden in het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene zegt geen banden meer te hebben met Mongolië, dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze een sociaal netwerk in Mongolië in stand hield met deze afstand en jarenlange afwezigheid en dat ze er geen sociaal vangnet meer heeft. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat ze geen enkele band heeft met Mongolië. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Mongolië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien dient gemeld te worden dat betrokkene bij haar VIB dd. 18.05.2020 verklaarde dat haar beide ouders, twee zussen en een broer nog in Mongolië wonen. Betrokkene legt geen bewijzen neer dat haar familieleden niet meer in Mongolië verblijven of dat ze niet bij hen (tijdelijk) kan verblijven bij een terugkeer naar het herkomstland. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat haar centrum van belangen in België ligt waardoor de band met haar land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is. Ze beroep zich hiervoor op artikel 8 EVRM, waarbij gesteld wordt dat het begrip "privéleven een ruim begrip is. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan

zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient herhaald te worden dat betrokkene bij haar eerste VIB dd. 18.05.2020 verklaarde dat haar ouders alsook een broer en twee zussen in Mongolië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Mongolië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in haar land van herkomst, kan zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zou hebben opgebouwd. Ter staving legt zij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er herhaald te worden dat betrokkene ruim 22 jaar in Mongolië heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst tot slot naar het arrest van 16.12.1992, Niemietz t. Duitsland. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene verklaart dat het tegen de grond- en kinderrechten is om ze van elkaar te scheiden en verwijst hiervoor naar artikelen 8 EVRM, 9 IVRK en 10 IVRK. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Het lijkt ons in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de moeder volgt, zijn wettelijke vertegenwoordiger. Een scheiding is dan ook niet aan de orde.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 9 IVRK, dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moeten worden van zijn moeder. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat betreft de verwijzing van art. 10 IVRK, dit is hier niet van toepassing. Er is geen sprake van een scheiding tussen moeder en zoon, aangezien ze beiden het land dienen te verlaten. Wat betreft de band met de vader, deze is niet aangetoond. De naam van de vader staat niet op de geboorteakte. Ook dient betrokkene geen enkel bewijs over enige band tussen vader en zoon. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als ene buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Mongolië en dat zij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Beijing maar dat zij daar de nationaliteit niet van heeft en zij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in China te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd is op verblijf in China volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen gelden voor alle Mongoliërs die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit Mongolië. Bovendien wordt er niet van betrokkene verwacht dat ze zich in China vestigt. Het staat betrokkene vrij zich na de aanvraag om machtiging tot verblijf terug te begeven naar het land van herkomst om aldaar op een antwoord te wachten.

Betrokkene beweert verder dat ze een visum zou moeten verkrijgen om naar China te gaan maar dat dit onmogelijk is voor haar en haar zoon aangezien ze geen enkel verblijfsdocument hebben en dat ze niet gekend zijn door de Mongoolse ambassade. Haar zoon zou eveneens niet gekend zijn bij de Mongoolse overheid. Echter, betrokkene verklaarde bij haar VIB dd. 18.05.2020 het volgende: "Daarnaast geeft u ook niet aan enige vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten. U geeft zelf aan dat u in België de Mongoolse autoriteiten via de ambassade contacteerde en gevraagd naar uw vrees bij terugkeer hebt u geen enkele melding gemaakt van mogelijke problemen met de Mongoolse overheid." Betrokkene voegde bij onderhavige aanvraag een vervallen paspoort. Ze toont niet aan dat ze geen nieuw paspoort zou kunnen verkrijgen. Uit verklaringen van betrokkene blijkt zelfs dat ze al eens contact heeft opgenomen met de Mongoolse ambassade in België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen verblijfsdocumenten zou kunnen verkrijgen voor haar en haar zoon. Wat betreft de bewering dat haar zoon niet gekend zou zijn bij de Mongoolse overheid, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als ene buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat Ulaanbaatar meer dan 1000 km van Beijing ligt, wat praktisch onhaalbaar is. Echter, dit geldt voor alle Mongoliërs die een aanvraag om machtiging tot verblijf wensen in te dienen. Bovendien dient herhaald te worden dat betrokkene een beroep kan doen op IOM. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat haar paspoort is vervallen sinds 09.12.2015 en dat zij onmogelijk een nieuw paspoort kan aanvragen bij de Mongoolse ambassade in Brussel omwille van haar vrees voor vervolging. Hier dient er opnieuw verwezen te worden naar de verklaring dat betrokkene bij haar VIB dd. 18.05.2020 gaf, namelijk: Daarnaast geeft u ook niet aan enige vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten. U geeft zelf aan dat u in België de Mongoolse autoriteiten via de ambassade contacteerde en gevraagd naar uw vrees bij terugkeer hebt u geen enkele melding gemaakt van mogelijke problemen met de Mongoolse overheid." De bewering dat betrokkene geen nieuw paspoort kan aanvragen omwille van vrees voor vervolging lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat een reis naar China gepaard zou gaan met heel wat administratief werk en dat het financieel niet haalbaar is. Betrokkene verwijst hiervoor eveneens naar de RVV met arresten nr. 222.504 (12.06.2019) en nr. 231.809 (27.01.2020) waarbij gesteld wordt dat als er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst is, in combinatie met beperkte materiële en financiële middelen om naar de dichtstbijzijnde post te reizen, dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Echter, betrokkene legt vooreerst geen bewijzen neer van haar beperkte financiële middelen. Ook dient er hier herhaald te worden dat betrokkene een beroep kan doen op IOM. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende re- integratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Tot slot dient gemeld te worden dat betrokkene tal van loonfiches bij onderhavige aanvraag heeft gevoegd, wat aantoont dat betrokkene toch over enkele financiële middelen beschikt. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon geen enkel verblijfsdocument heeft en het zou onmogelijk zijn voor hem om een visum aan te vragen. Ook zou hij niet gekend zijn bij de Mongoolse overheid. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de zoon van betrokkene geen enkel verblijfsdocument heeft, dat het onmogelijk voor hem is een visum aan te vragen en dat hij niet gekend zou zijn bij de Mongoolse overheid, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan geen vrienden, familie of kennissen te hebben in China die haar bij zouden kunnen staan. Verder haalt ze aan dat ze nog nooit in China is geweest, er de taal niet spreekt en er niet bekend is. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkene zich niet dient te vestigen in China. Betrokkene dient zich enkel te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan sinds enkele jaren aan Colitis Ulcerosa, een chronische darmondsteking, te lijden en dat haar medische toestand nog steeds actueel is. Betrokkene voegt hiertoe een globaal medisch dossier, een attest voor dringende medische hulp dd. 29.04.2019 en onderzoeksresultaten toe. Dit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Enkel de bewering dat dit zo zou zijn, kan niet volstaan. Betrokkene dient een begin van bewijs te leveren. Ook is uit deze documenten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat haar zoon schoolloopt te Berchem. Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verwijst naar de discretionaire bevoegdheid. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. haar integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (dat betrokkene al jaren aan vrijwilligerswerk doet, dat ze werkt als poetshulp, dat ze een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat ze lessen Nederlands en Engels volgt, dat ze actief is in een yogastudio, haar groot sociaal netwerk, dat betrokkene zich recent opnieuw inschreef voor avondlessen Nederlands, dat ze de zorg van een oude vrouw op zich nam, dat betrokkene een gelijkgesteld diploma economie heeft, haar grote vrienden- en kennissenkring, de diverse getuigenverklaringen, de werkbereidheid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Voor wat zijn tewerkstelling als poetshulp betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 14.06.2022 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

(...)"

Op 15 juni 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 297 546.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het standstill-principe.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoekers deden op 28.01.2022 een uitgebreide aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd zoals gesteld dd. 19.10.2022 geactualiseerd.

De aanvraag verwijst naar de principes die moeten gerespecteerd worden onder meer op basis van de rechtspraak van de Raad van State.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Op basis van vermeld principe dient de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeeld te worden.

Verwerende partij verklaart de aanvraag onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Eerste onderdeel,

Verzoekster diende op 28.01.2022 een verzoek tot machtiging wegens buitengewone omstandigheden in bij de stad Antwerpen.

De aanvraag werd in ontvangstgenomen op 19.10.2022 en op dezelfde dag geactualiseerd.

Verzoekster stelt vast dat de aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt. Enkel de stukken worden toegevoegd evenals de actualisatie, die niet in overweging wordt genomen (zie infra).

De Raad kan dan ook onmogelijk kennisnemen van de argumenten die verzoekster en haar zoon hebben aangevoerd. In dit opzicht verwijst verzoekster naar een arrest van de RvV nr. 271 820 van 25 april 2022 (eigen onderlijning):

“De Raad stelt evenwel vast dat hem een onvolledig, niet-geïnteriseerd administratief dossier werd overgemaakt. De aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 april 2020 bevindt zich niet in het administratief dossier. Er is wel mailcorrespondentie van 15 juni 2020 terug te vinden van de stad Antwerpen waarin wordt vermeld: “Hierbij bezorg ik u in bijlage het verzoek op grond van artikel 9bis.”, alsook een bewijs van betaling van de retributie, een attest van inontvangstname van 15 juni 2006 en een kopie van een enveloppe met

postdatum 1 april 2020. Het niet-geïnventariseerd administratief dossier bevat - wat de fysieke aanvraag zelf betreft - echter enkel de kopie van de voormelde enveloppe waarvan, gelet op de postdatum en de bestemming (de burgemeester van de stad Antwerpen), moet worden aangenomen dat deze de tekstuele machtigingsaanvraag van 1 april 2020 bevatte. De tekst van de aanvraag zelf en de bijgevoegde stavingsstukken ontbreken echter. Op die manier kan de Raad niet nagaan wat de verzoeker precies in zijn aanvraag heeft aangevoerd en welke stukken hij hierbij heeft neergelegd.

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de verweerder bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing zich op."

De beslissing van verwerende partij dient dan ook vernietigd te worden gezien de Raad geen wettigheidscontrole kan uitvoeren op de bestreden beslissing.

Ondergeschikt,

Tweede onderdeel,

Verzoekster actualiseerde haar aanvraag met nieuwe stukken dd. 24.09.2022. Op dat moment was de aanvraag nog niet in ontvangstgenomen.

Nadat dd. 19.10.2022 verzoekster de bijlage 3 ontving, verstuurde de raadsman nogmaals de brief met aanvullende stukken.

Echter wordt over deze stukken niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, ook al bevinden ze zich tweemaal in het administratief dossier.

Het gaat om het diploma kleuteronderwijs en de inschrijving in zomerkampjes van de zoon van verzoekster, alsook een diploma Nederlands van Linguapolis van verzoekster zelf.

Deze stukken tonen des te meer aan dat verzoekster en haar zoontje hun centrum van belangen in België hebben en hun volledig privéleven overeenkomstig artikel 8 EVRM zich hier afspeelt. Verzoekers legden in dit opzicht al stukken neer, echter tonen de nieuwe stukken meer vergaande verankering aan.

Verwerende partij moet alle ingediende stukken in overweging nemen, zij heeft nagelaten dit te doen.

Verzoekster verwijst in dit op zich naar een arrest van de RvV van waarbij tevens een actualisering niet in overweging werd genomen door verwerende partij (RvV nr. 212 399 van 19 november 2018) (eigen onderlijning):

"Met andere woorden blijkt een uitdrukkelijke verwijzing naar de aanvraag van 9 oktober 2017, daarentegen wordt geen verwijzing opgenomen naar de aanvullingen van 9 januari 2018 en 6 maart 2018. Nochtans bevinden voormelde aanvullingen zich in het administratief dossier. In elk van de aanvullingen wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster en wordt gevraagd rekening te houden met de aanvullingen.

De verwerende partij van de staatssecretaris is ertoe gehouden via de motieven van de bestreden beslissing inzicht te geven in de redenen waarom deze werd genomen. In casu moet worden vastgesteld dat de verwerende partij op geen enkele wijze toelicht waarom deze stukken niet kunnen worden aanvaard.

[...]

Uit de geïssueerde motieven kan dan ook minstens niet worden afgeleid of de bevoegde verwerende partij de aanvullingen in ogenschouw heeft genomen. Voormelde motieven laten noch de verzoekende partij, noch de Raad toe te beoordelen of is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid tot de beslissing is gekomen.

De Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de elementen in de plaats van de verwerende partij van de staatssecretaris te oordelen.

[...]

“Verweerder stelt dat het loutere feit dat niet alle voorgelegde stukken uitdrukkelijk worden vermeld bij het nemen van de bestreden beslissing, allerm minst volstaat om te besluiten dat bepaalde elementen over hoofd zouden zijn gezien. Het weze echter herhaald dat andere elementen daarentegen wel uitdrukkelijk worden vermeld, wat deze stelling minstens aan het wankelen brengt. Verweerder meent verder dat het loutere oordeel van verzoekster dat de bijgebrachte elementen voldoende zijn, niet volstaat en betoogt dat verzoekster wenst dat een feitelijke herbeoordeling wordt gemaakt van haar dossier hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort in het kader van onderhavig annulatieberoep. De Raad wijst er in dit kader op dat verweerder hiermee voorbijgaat aan de kern van de grief. Nog daargelaten de vraag of de Raad een herbeoordeling zou maken, blijft enige concrete beoordeling van de verwerende partij omtrent voormelde elementen in de bestreden beslissing in het geheel achterwege. Nochtans betwist verweerder niet dat de aanvullingen werden overgemaakt. Verweerder geeft niet op concrete wijze aan, en de Raad ziet niet in op welke manier de motivering van de verwerende partij kan beschouwd worden als een concreet antwoord op de door verzoekster bijgebrachte aanvullingen. Het betoog van verzoekster maakt dan ook geen loutere weerlegging uit van de vaststellingen in de bestreden beslissing, maar zij geeft uitdrukkelijk aan dat de verwerende partij voorbijgegaan is aan de voorgelegde elementen. Waar verweerder stelt dat uit het administratief dossier het tegendeel zou blijken, overtuigt hij niet uit welke stukken dit zo zou zijn. In de mate dat verweerder de “Synthesenota” met nummer “X” beoogt, blijkt hieruit evenmin dat met de (elementen uit de) aanvullingen van 9 januari 2018 en 6 maart 2018 rekening werd gehouden. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen de stukken benoemt, ditmaal wel in concreto ingaat op de elementen en aangeeft om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard, geeft hij een a posteriori motivering waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij heeft duidelijk nagelaten, ondanks zij in kennis was, om te motiveren over de gevoegde stukken dd. 19.10.2022.

Het gaat niet op om a posteriori nog te motiveren over de bijgebrachte stukken. Tevens is de Raad, als annulatierechter niet bevoegd om zich uit te spreken over de inhoud van de stukken.

Om deze dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht.

Geheel ondergeschikt,

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing miskent het langdurige ononderbroken verblijf van verzoekster en haar zoontje.

Verzoekers hadden gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied.

Verzoekster wijst erop dat zij sinds 2011 ononderbroken in België is. Haar zoontje werd in 2016 geboren en bevindt zich sindsdien tevens ononderbroken op Belgisch grondgebied.

Zij wezen op de verblijfsprocedures die zij gedurende die periode hebben gevoerd, op hun integratie, het schoollopen van het kind, werk, vrijwilligerswerk, ...

Op het moment van de bestreden beslissing verblijft verzoekster al meer dan 12 jaar op het Belgische grondgebied.

Verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier niets te vinden is tussen de jaren 2014 en 2020, behoudens de geboorteakte van haar zoon van 2016. Ook uit de gevoegde stukken zou niet blijken dat verzoekster hier langdurig zou verblijven.

Dit is geheel niet correct. Verwerende partij laat na de stukken die verzoekster toevoegde aan haar aanvraag zorgvuldig te bekijken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gevoegde stukken blijkt volgende:

Stuk 6 “certificaten van lessen Nederlands en Engels” bevat meerdere documenten waaruit blijkt dat verzoekster van 2011 tot 2013 Engelse les volgde in Antwerpen.

Stuk 3 “verscheidene attesten dringende medische hulp + medische waarborg” toont aan dat verzoekster in 2016 en 2019 meerdere keren medische bijstand kreeg in Antwerpen.

In stuk 12 “getuigenissen”, wordt ook meerdere keren aangehaald dat vrienden en kennissen haar al meer dan 10 jaar kennen en dat zij 10 jaar geleden reeds vrijwilligerswerk deed.

Ook uit haar aanvraag om internationale bescherming blijkt dat zij al sinds 2011 in België verblijft.

Uit het administratief dossier, in combinatie met de stukkenbundel aangebracht door verzoekster, blijkt duidelijk dat zij zich sinds 2011 ononderbroken op Belgisch grondgebied bevindt.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf niet kan worden aangenomen en dusdanig ook onmogelijk kan worden aanvaard al buitengewone omstandigheid.

Dit betreft een incorrecte motivering.

De motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hierbij geschonden.

Vierde onderdeel,

Verzoekster en haar zontje hebben bij hun aanvraag opgeworpen dat zij hun privéleven in België hebben.

Zij wezen in eerste instantie op hun ononderbroken verblijf van op dat moment bijna 10 jaren (op moment van de beslissing 12 jaar). Daarnaast wezen zij op het feit dat de zoon van verzoekster schoolloopt in België. Dat hij zijn meest vormende jaren in België heeft doorgebracht.

De zoon is overigens ook geboren in België. De aanvraag werd dd. 19.10.2022 geactualiseerd met een diploma kleuteronderwijs en de inschrijving van zomerkampjes.

Verzoekster wees in haar aanvraag op het feit dat zij steeds gewerkt heeft in België wanneer dit kon. Bovendien doet zij al sinds haar aankomst vrijwilligerswerk en is ze actief in een yogastudio.

Zij onderbouwden al deze elementen met een uitgebreide stukkenbundel.

In de bestreden beslissing wordt als repliek verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat artikel 8 EVRM niet al vrijgeleide kan beschouwd worden om bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Hierbij wordt een afweging gemaakt wat de gevolgen zouden zijn voor verzoekster moest zij “tijdelijk” terugkeren naar Mongolië.

Over het privéleven an sich van verzoekster wordt niet gemotiveerd.

De motivering is alleen daarom al gebrekkig.

Bovendien motiveert verwerende partij artikel 8 EVRM in het licht van een afhankelijkheidstoets die gebruikt wordt bij familieleven. Hier haalt verzoekster echter het privéleven aan.

Dit zijn twee onderscheiden begrippen en mogen niet door elkaar worden gehaald.

De bestreden beslissing haalt effectief de beoordeling van het beschermingswaardig familieleven en privéleven door elkaar.

Het klopt dat wanneer het privéleven zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een

schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

Verzoekers menen dat er in casu zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn en dat de motieven van de bestreden beslissing niet overtuigen.

Dit om verschillende redenen.

De bestreden beslissing verwijst in eerste instantie naar 12 getuigenverklaringen die werden voorgelegd om de diepgaande sociale banden van verzoekster aan te tonen.

De beslissing motiveert daarover:

“Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen.”

Verzoekster meent dat de gegeven motivering niet afdoende is.

De beoordeling van elementen van afhankelijkheid is hier niet aan de orde, daar verwerende partij hier het privéleven beoordeelt, niet het familieleven uit artikel 8 EVRM.

Verder zijn de voorgelegde getuigenverklaringen zeer uitgebreid en persoonlijk van aard. Het gaat niet om standaard verklaringen.

Uit deze verklaringen blijkt een uitzonderlijke verankering van verzoekster en haar zoontje in België.

De bestreden beslissing miskent de inhoud van de gevoegde getuigenverklaringen en wijst deze met een standaardformulering af zonder ze in werkelijkheid op hun inhoud te beoordelen.

Het is voor verzoekers onduidelijk waaruit verwerende partij opmaakt dat deze verklaringen geen blijf geven van hechte interpersoonlijke banden.

De bestreden beslissing motiveert niet waarom.

De materiële motiveringsplicht legt de verwerende partij op dat de motieven die zij in de bestreden beslissing opneemt afdoende zijn, in die zin dat motieven inhoudelijk draagkrachtig zijn op een wijze die het dictum van de bestreden beslissing naar rede schraagt.

Dit is in casu niet het geval.

Verwerende partij stelt zonder meer dat verzoekers niet aantonen dat er banden zijn met België die de gebruikelijke banden overstijgen zodat een tijdelijke terugkeer naar Mongolië uitgesloten is.

Een zorgvuldige lezing en beoordeling van de door verzoekers gevoegde stukken zou tot een ander standpunt hebben geleid.

Uit de verklaringen blijkt wel degelijk dat de normale binding die ontstaat tijdens een precair verblijf in België wordt overstegen.

Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan doordat zij de inhoud van de gevoegde stukken niet op hun waarde heeft beoordeeld.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vijfde onderdeel,

Verzoekster haalt in haar aanvraag aan dat er enerzijds geen Belgische ambassade is in Mongolië, anderzijds heeft haar zoontje geen paspoort kan krijgen en dat zij beiden geen visum kunnen bekomen. Wat betreft afwezigheid van een Belgische ambassade in Mongolië. Verzoekster haalde hier rechtspraak aan waarbij dezelfde omstandigheid wel als buitengewone omstandigheid werd aanvaard (RvV nr. 222 504 en RvV 231.809).

Verwerende partij stelt dat een loutere vermelding niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Echter is verzoekster zeer uitgebreid en vermeldt zij duidelijk waarom zij zich onmogelijk naar China kan begeven:

- De onmogelijkheid om een verblijfsdocument te verkrijgen
- De onmogelijkheid om een visum voor China te bekomen
- De financiële onmogelijkheid
- De administratieve en praktische onmogelijkheid
- De afwezigheid van hulp van vrienden en familie
- De afwezigheid van kennis van taal
- De proportionaliteitsafweging

Zoals de aangehaalde rechtspraak stelt:

“De Raad wijst erop dat [...] een afdoende motivering ontbreekt met betrekking tot de door de verzoekende partijen [...] als buitengewone omstandigheid ingeroepen element met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en hun financiële en materiele onmogelijkheid om zich tot de bevoegde ambassade te Sofie, Bulgarije te wenden.

De loutere verwijzing dat “de voorwaarden” gelden voor alle Kosovaren kan niet als een afdoende motivering worden beschouwd. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag [...] immers niet louter algemeen aangehaald dat zij als Kosovaren de verblijfsaanvraag in Sofie, Bulgarije zouden moeten doen, maar tevens specifiek uiteengezet waarom dit voor hen financieel en materieel onmogelijk zou haar.”

Wat betreft de afwezigheid van hulp van familie en vrienden stelt verwerende partij dat uit haar asielrelaas blijkt dat zij nog familie heeft wonen in Mongolië.

Dit betreft echter een eenzijdige lezing.

Ze heeft inderdaad nog familie in Mongolië maar daar heeft zij geheel geen contact meer mee:

“Hebt u nog contact met uw familie in Mongolië?

Neen.

Weet uw familie dat u hier een kind hebt?

Ja, dat wel.

Is er een reden dat u geen contact meer hebt met uw familie?

Ik ben hier al zolang

Ik heb een vriendenkring

Ik ben het hier gewoon

Ik heb er gewoon geen behoefte aan

Er is geen specifieke reden verder”

Verwerende partij maakt ook geheel geen proportionaliteitsoverweging (zie infra).

Verder wordt nog verwezen naar de mogelijke tussenkomst van de IOM. De verwijzing naar de IOM is niet afdoende, daar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel in overeenstemming met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Zesde onderdeel,

De bestreden beslissing geeft in de laatste paragraaf van de laatste bladzijde een opsomming van de elementen van integratie om dan te stellen dat deze niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, daar zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Integratie is een voldoende reden om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. (Dirk De Bruyn e.a. "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, 2017, 490-492).

De motivering van de bestreden beslissing is in strijd met de heersende rechtspraak.

Verzoekster verwijst in dit kader naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak E. R. S. (...) en waarvan de motivering door verzoekers wordt bijgetreden en die in casu toepassing vindt zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoekers stellen dat dit voor hen zeker het geval is, minstens omwille van hun zeer lang ononderbroken verblijf in België.

Arrêt CCE n° 257 290:

"3. 1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présenté dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger."

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoekers niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoekers zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing zelf expliciet stelt.

De bestreden beslissing schendt zo artikel 9bis Vreemdelingenwet alsook de motiveringsplicht.

Zevende onderdeel,

Verder dient bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Er is in de beslissing geen enkele proportionaliteitsafweging. Het woord proportionaliteit komt in de beslissing van vijf pagina's niet voor. De beslissing bevat uitsluitend motieven ten nadele van verzoekers maar deze motieven worden op geen enkele wijze op proportionele wijze afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds verzoekers.

Het gaat er dus in casu niet om dat er geen motieven zouden zijn in de bestreden beslissing; het gaat er in casu om dat bij de beoordeling fundamentele principes als de redelijkheid en de proportionaliteit miskend worden.

Er dient met de reële situatie van verzoekers rekening gehouden te worden en dus met het geheel van omstandigheden die door verzoekers als buitengewoon werden opgeworpen.

In die zin diende minstens de combinatie van het lange verblijf in België, de afwezigheid van een Belgische ambassade, hun vergaande integratie, de schoolcarrière van het zoontje, ... in overweging te worden genomen, bij de beoordeling of het voor verzoekers nog als redelijk te beschouwen was dat zij de verplichting zouden worden opgelegd de aanvraag in Mongolië te gaan doen.

Het is geheel niet proportioneel of redelijk om van een moeder met een jong kind die zich al meer dan 10, inmiddels 12 jaar op Belgisch grondgebied bevindt, na diepgaande integratie, te verplichten om een aanvraag te doen in China gelet op het feit dat er geen Belgische ambassade in Mongolië is.

De diverse omstandigheden worden ieder op zich en los van de gehele problematiek van verzoekers verworpen.

Verzoekster meent dat de verwerende partij zowel het proportionaliteits- als het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Tevens is er sprake van een schending van de zorgvuldigs- en motiveringsverplichting die dergelijke isolatie van omstandigheden niet toelaat.

Laatste onderdeel,

Het ontbreken van objectieve criteria voor beoordeling van de ontvankelijkheid en de volle appreciatie bevoegdheid van de overheid, kan niet voor gevolg hebben dat het aanleiding geeft tot ongelijke behandeling en willekeur.

In essentie zijn de gronden voor toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet de 'humanitaire redenen'. (Zie: L. Denys, Handboek vreemdelingenrecht, Wolters-Kluwer, 2019, p. 167).

Dit wordt bevestigd door de wel vooropgestelde objectieve criteria voor de 'humanitaire' regularisaties in 1999 en 2009, en de desbetreffende omzendbrieven en de duizenden toepassingen ervan. Ook de nota die DVZ in 2006 op haar website plaatste spreekt in dit kader over humanitaire regularisatie.

Vermelde criteria kunnen niet zonder meer genegeerd worden bij de beoordeling van de aanvraag. Om twee redenen: het algemene principe van de gelijke behandeling in gelijkaardige situaties blijft gelden, en, er dient uitgegaan te worden van het standstill-principe.

Het principe van gelijke behandeling of het verbod op discriminatie is een algemeen rechtsprincipe dat verankerd is in artikel 14 EVRM en artikel 11 Grondwet.

Het standstill-principe is een bepaling waardoor verleende rechten in de toekomst behouden blijven of waarbij er geen verdere restricties of voorwaarden aan een bepaald recht kunnen worden opgelegd. De standstill-verplichting impliceert dat twee elkaar in de tijd opvolgende algemene rechtsnormen globaal bekeken een gelijkwaardig niveau van bescherming moeten bieden, waarbij de nieuwe rechtsnorm het bestaande beschermingsniveau niet aanzienlijk kan doen dalen zonder dat redenen van algemeen belang dit zouden verantwoorden. De standstill-verplichting kan voortkomen uit wetten, besluiten, verdragen en overeenkomsten.

Deze twee principes geven het kader waarbinnen de autonome appreciatie van de overheid dient te geschieden, en dit om willekeur te vermijden.

Het is op dit ogenblik voor alle betrokkenen onduidelijk wanneer wel en wanneer niet geregulariseerd wordt op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. Een rechtsstaat vereist dat dit geschiedt op basis van doorzichtige en duidelijke criteria en binnen het geschetste kader. Zelfs wanneer het om een discretionaire beoordeling gaat en de wet zelf geen criteria heeft vastgelegd, dient verwerende partij de facto, en dus in de praktijk, uit te gaan van doorzichtige en duidelijke criteria in het kader van haar beleidslijn.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgekeurde criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en die niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoekster in haar aanvraag gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, asielprocedure, medische aanvraag, privérelaties, schoolgaande kind, in België geboren kind, werk, integratie, vrijwilligerswerk, ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn (zeer lang verblijf, integratie...).

Verzoekers refereren in dit kader naar gelijkaardige dossiers met onder meer de ov-nummers xxx, xxx, xxx, xxx, ...

De bestreden beslissing negeert het gelijkheids- en standstill-principe op zich, en in samenlezing met het gebrek aan motivering.

Naast het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe vereisen ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 en 14 EVRM;
- Artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het proportionaliteitsbeginsel;
- Het gelijkheidsbeginsel;
- Het standstill-principe.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot zijn conclusie is gekomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partijen blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partijen het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partijen de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partijen onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de aanvraag tot verzoek tot machtiging van verblijf zich niet in het administratief dossier bevindt.

Verwerende partij benadrukt dat de aanvraag tot machtiging van verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 28.01.2022 werd geactualiseerd op 19.10.2022.

Zowel de aanvraag als de actualisatie maken deel uit van het administratief dossier (bijkomend stuk 1: de aanvraag).

Op de hierin aangehaalde motieven werd dan ook geantwoord in de bestreden beslissing,

Gezien deze aanvraag dd. 19.10.2022 een geactualiseerde versie van de initiële aanvraag betreft, kan trouwens niet worden ingezien welke elementen verzoekende partij onbeantwoord ziet in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij laat bovendien na om de argumenten aan te halen in haar verzoekschrift, die zij bij haar geactualiseerde aanvraag dd. 19.10.2022 niet zou hebben opgeworpen.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat over de bijkomende stukken met betrekking tot het diploma kleuteronderwijs, de inschrijving in zomerkampjes en het diploma Nederlands van Linguapolis niet zou zijn gemotiveerd.

Verwerende partij laat gelden dat het feit dat de zoon van verzoekster het diploma kleuteronderwijs heeft behaald, ingeschreven is in zomerkampjes en dat verzoekster zelf een diploma Nederlands heeft behaald geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij zich terdege bewust was van het feit dat haar leven en dat van haar zoon in België opgebouwd werd in precair verblijf.

Bovendien werd wel degelijk over voormelde elementen gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat haar zoon schoolloopt te Berchem. Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

(...)

Betrokkene verwijst naar de discretionaire bevoegdheid. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. haar integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (dat betrokkene al jaren aan vrijwilligerswerk doet, dat ze werkt als poetshulp, dat ze een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat ze lessen Nederlands en Engels volgt, dat ze actief is in een yogastudio, haar groot sociaal netwerk, dat betrokkene zich recent opnieuw inschreef voor avondlessen Nederlands, dat ze de zorg van een oude vrouw op zich nam, dat betrokkene een gelijkgesteld diploma economie heeft, haar grote vrienden- en kennissenkring, de diverse getuigenverklaringen, de werkbereidheid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Voor wat zijn tewerkstelling als poetshulp betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 14.06.2022 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Dat verzoekende partij een diploma Nederlands heeft behaald heeft betrekking op haar integratie in België, waarover wel degelijk werd gemotiveerd (zie supra), net zoals over de schoolgang van haar zoon.

Dat het diploma Nederlands niet expliciet wordt vermeld doet uiteraard geen afbreuk aan de uitgebreide en afdoende motivering in de bestreden beslissing omtrent de integratie van verzoekende partij in België.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De kritiek van verzoekende partij is bijgevolg niet ernstig.

In een derde onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat het langdurig ononderbroken verblijf van verzoekende partij zou zijn miskend.

Opnieuw wijst verwerende partij er vooreerst op dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het langdurig verblijf van verzoekende partij in België, aangezien hierover uitvoerig werd gemotiveerd.

Verder laat verwerende partij gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij samen gelezen dient te worden met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een vierde onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet over het privéleven van verzoekende partij zou zijn gemotiveerd en dat de gemachtigde onterecht de begrippen privé- en familielevens door elkaar haalt.

Vooreerst wijst verwerende partij er opnieuw op dat er wel degelijk werd gemotiveerd over het privéleven van verzoekende partij.

Zie:

“Betrokkene meent dat haar centrum van belangen in België ligt waardoor de band met haar land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is. Ze beroept zich hiervoor op artikel 8 EVRM, waarbij gesteld wordt dat het begrip “privéleven een ruim begrip is. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient herhaald te worden dat betrokkene bij haar eerste VIB dd. 18.05.2020 verklaarde dat haar ouders alsook een broer en twee zussen in Mongolië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Mongolië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in haar land van herkomst, kan zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zou hebben opgebouwd. Ter staving legt zij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er herhaald te worden dat betrokkene ruim 22 jaar in Mongolië heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst tot slot naar het arrest van 16.12.1992, Niemietz t. Duitsland. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De gemachtigde wijst er in de motivering duidelijk op dat het ingeroepen privéleven van verzoekende partij niet opweegt tegen een tijdelijke verwijdering om haar verblijf te regulariseren, aangezien niet wordt aangetoond dat de opgebouwde sociale banden in België dermate hecht zijn dat ze een tijdelijke verwijdering niet toelaten.

Bijgevolg gaat verzoekende partij er verkeerdelijk vanuit dat de gemachtigde enkel motiveerde over haar familieleden.

Waar verzoekende partij stelt dat gemotiveerd diende te worden waarom de banden niet voldoende hecht worden geacht, wijst verwerende partij erop dat de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geen een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen.

Bovendien beperkt verzoekende partij zich tot een louter ongestaafd betoog zonder enig concreet element aan te brengen. De vage bewering als zou zij nergens in Mongolië terecht kunnen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meer in concreto diende te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, dient nog te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de verzoekende partij haar argumenten niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een vijfde onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het feit dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Mongolië en dat haar zoontje geen paspoort kan krijgen.

Vooreerst herhaalt verwerende partij dat over deze elementen wel degelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, en dat uit de motivering volgde dat het feit dat er in Mongolië geen ambassade aanwezig is en dat de zoon geen paspoort heeft, niet wegneemt dat zij zich naar Bejing kan begeven om daar de aanvraagprocedure te doorlopen.

Zie naar analogie:

"3.7. Waar verzoeker betoogt dat het in de praktijk zeer moeilijk is om zich helemaal tot in Pakistan te begeven omdat er in Afghanistan geen diplomatieke of consulaire post is om een aanvraag tot verblijfs-machtiging in te dienen en verwerende partij dit zelf erkent in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat verzoeker in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in Afghanistan niet aanvoerde als bijzondere omstandigheid en dit nu niet voor het eerst kan opwerpen in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt alleszins niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bevoegde Belgische ambassade voor Afghanistan zich in Pakistan bevindt, waarbij verwerende partij opmerkt: "Regelmatig zijn er Afghaanse burgers die een aanvraag indienen via de geijkte weg. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers." (R.v.V. nr. 120 755 van 17 maart 2014)

"De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar de afstand tot Moskou, het gegeven dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en de reiskosten die verzoekers zouden moeten maken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk

is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd.” (RvV nr. 27.218 dd. 12.05.2009)

In een zesde onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat onterecht zou zijn geoordeeld dat elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid.

Verwerende partij verwijst hieromtrent verder naar haar repliek op het derde onderdeel (zie supra).

In een zevende onderdeel acht verzoekende partij de aangehaalde rechtsregels geschonden, doordat geen proportionaliteitsafweging zou zijn gemaakt in de bestreden beslissing, ‘aangezien in de bestreden beslissing nergens het woord proportionaliteit te bespeuren valt’.

Verwerende partij wijst hieromtrent op volgende passage:

Betrokkene meent dat haar centrum van belangen in België ligt waardoor de band met haar land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is. Ze beroep zich hiervoor op artikel 8 EVRM, waarbij gesteld wordt dat het begrip “privéleven een ruim begrip is. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient herhaald te worden dat betrokkene bij haar eerste VIB dd. 18.05.2020 verklaarde dat haar ouders alsook een broer en twee zussen in Mongolië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Mongolië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in haar land van herkomst, kan zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zou hebben opgebouwd. Ter staving legt zij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er herhaald te worden dat betrokkene ruim 22 jaar in Mongolië heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst tot slot naar het arrest van 16.12.1992, Niemietz t. Duitsland. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de

betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Dat dit slechts één exemplarische passage betreft waaruit duidelijk blijkt dat wel degelijk een afweging wordt gemaakt door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel inclusief.

In een achtste onderdeel acht verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat aan andere personen in gelijkaardige situaties wel machtiging tot verblijf werd toegekend.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij zulks niet bewijst.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat 'er nog steeds beslissingen worden genomen waarin verwezen wordt naar de instructie'. Het loutere feit dat sommige aanvragen wél ontvankelijk worden verklaard, omdat de vreemdelingen in kwestie zich klaarblijkelijk wel in buitengewone omstandigheden bevinden, betekent nog niet dat de verzoekende partij op een ongelijke wijze worden behandeld.

De verzoekende partij toont met haar beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Zie ook:

"Waar verzoekers benadrukken dat hun vroegere aanvraag tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat "het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn". Deze redenering lijkt niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers' argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd." (R.v.V. nr. 60 173 van 26 april 2011)

Voor zoveel als nodig herhaalt verweerder nogmaals dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt zij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Zij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met haar vage verwijzing naar 'gelijkaardige dossiers' toont de verzoekende partij geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel; terwijl zij evenmin aantoonde zich hierop beroepen te hebben in haar aanvraag.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt meer dan afdoende dat werd geantwoord op, en rekening gehouden met, alle daadwerkelijk door de verzoekende partij aangevoerde gegevens.

De gemachtigde heeft dan ook terecht, en geenszins op kennelijk onredelijke wijze, geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij wel voldoende elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk, waarbij inzonderheid dient te worden gewezen op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur dient zowel bij de voorbereiding van zijn beslissing als bij het nemen ervan zorgvuldig te handelen, wat impliceert dat het zijn beslissing slechts kan nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en rekening houdend met alle relevante gegevens. (RvS 20 augustus 2019, nr. 245.312)

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bovenstaande algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

3.3.3. In een derde middelonderdeel betoogt de verzoekster dat de bestreden beslissing haar langdurig ononderbroken verblijf en dat van haar zoon miskent.

De verweerder maakte, binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van acht dagen, samen met de nota met opmerkingen een afschrift over van de door de verzoekster op 19 oktober 2022 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit afschrift maakt derhalve deel uit van het neergelegde administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoekster in haar verblijfsaanvraag onder meer het volgende heeft aangehaald:

"2. Ontvankelijkheid

(...)

2.2. Buitengewone omstandigheden

(...)

e. Ononderbroken verblijf van 10 jaar

Verzoekster doet beroep op het feit dat zij inmiddels 10 jaar in België verblijft en dat de band met haar land van herkomst, Mongolië de facto niet meer reëel is.

Verzoekster heeft gedurende dit volledige en onafgebroken verblijf op Belgisch grondgebied, geen enkele kans onbenut gelaten om zich ten volle te integreren in de Belgische samenleving. Verzoekster beschikt over een attest van inburgering (stuk 5) en spreekt vlot Nederlands en Engels (stuk 6). Recentelijk heeft ze zich opnieuw ingeschreven voor avondlessen Nederlands (stuk 7).

Verder heeft verzoekster zich hier zowel professioneel als op privégebied een groot netwerk uitgebouwd. Ze werkt, sinds ze haar attest van immatriculatie heeft ontvangen, als poetshulp. Haar werkgever heeft alleen maar lovende woorden voor verzoekster (stuk 8, 9, 10, 11).

Hiervoor deed ze regelmatig vrijwilligerswerk, waarbij ze de zorg van een oudere vrouw op zich nam (stuk 12).

Verzoekster heeft ook een gelijkgesteld diploma bachelor in economie (stuk 13). Ze zou ook meteen aan de slag kunnen in verschillende sectoren.

De Dienst Vreemdelingenzaken zou het belang van deze verblijfsduur eventueel kunnen minimaliseren door te stellen dat verzoekster hiervoor zelf verantwoordelijk is en dat een zekere behandelingsperiode ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Echter, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest 178 496 (28 november 2016) omtrent deze redenering reeds dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of

“verantwoordelijk is” voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan deze duurtijd zelf. De Raad hecht een absoluut belang aan de verblijfsduur van verzoekster in kwestie en het feit dat deze een belangrijke hinderpaal kan vormen of het voor verzoekster zelfs onmogelijk kan maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Kortom stelt de Raad het volgende (eigen onderlijning):

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. [De Dienst Vreemdelingenzaken] gaat hier schijnbaar aan voorbij.”

Deze redenering werd bevestigd in een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 245 117 van 30 november 2020):

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.”

De gemachtigde zal dus steeds in concreto dienen na te gaan of de lange duur van het verblijf van betrokkenen in België de facto een belemmering vormt voor het indienen van de aanvraag machtiging tot verblijf via de reguliere procedure.

In casu wijst verzoekster erop dat zij al 10 jaar op Belgisch grondgebied verblijft. Zij is op jonge leeftijd aangekomen in België en heeft zich vanaf het eerste moment geïntegreerd en heeft hier dan ook onomstotelijk een zekere verankering.

Zij heeft gedurende deze tijd een hecht en solide persoonlijk netwerk opgebouwd in België en heeft geen voet meer op Mongoolse bodem gezet. Zij is hier volledig verankerd en goed geïntegreerd. Zij voegt bij deze aanvraag een zeer uitgebreide stukkenbundel, waaruit dit duidelijk blijkt.

Bovenstaande gegevens kunnen op geen enkele manier worden gebagatelliseerd.

Een verblijfsduur in België van 10 jaar kan in de specifieke situatie van verzoekster onmogelijk als irrelevant aan de kant worden geschoven en moet wel degelijk worden gezien als buitengewone omstandigheid.”

De gemachtigde heeft hierover in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan sinds 2011 onafgebroken in België te verblijven en verwijst naar de RVV-arrest 178.496 dd. 28.11.2016 waarin gesteld wordt dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of “verantwoordelijk is” voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan de duurtijd zelf. Dit zou eveneens bevestigd zijn door de RVV nr. 245.117 dd. 30.11.2020. Echter, betrokkene kreeg een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV), haar betekend op 01.08.2022 via de woonplaatskeuze, waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen

om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Bovendien blijkt er uit het administratief dossier van betrokkene dat er niets te vinden is tussen het jaar 2014 en 2020. Enkel de geboorteakte van haar zoon, te vinden in het administratief dossier van betrokkene, toont aan dat ze in 2016 aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. In bijlage voegt betrokkene tevens geen enkel document toe prior 2016. Dat betrokkene alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Na een parafrasering van datgene wat de verzoekster in haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangehaald, wijst de gemachtigde erop dat aan de verzoekster op 1 augustus 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend via haar woonplaatskeuze en dat het de verzoekster in eerste instantie toekwam om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde gaat hierbij echter voorbij aan het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 1 augustus 2022 werd vernietigd bij 's Raad arrest met nummer 283 447 van 18 januari 2023. Ingevolge deze nietigverklaring is deze beslissing van 1 augustus 2022 *ex tunc* uit het rechtsverkeer verdwenen, deze beslissing wordt dan ook geacht nooit te hebben bestaan. De gemachtigde kon, gelet op het gezag van gewijsde van 's Raads vernietigingsarrest, dan ook niet dienstig verwijzen naar het vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2022. Het motief dat: *"Echter, betrokkene kreeg een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV), haar betekend op 01.08.2022 via de woonplaatskeuze, waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven."* kan door de Raad derhalve niet in aanmerking worden genomen in zijn beoordeling of de gemachtigde in verband met de hoger geciteerde elementen van de aanvraag een aanvaardbare motivering heeft voorzien.

Los hiervan wijst de Raad tevens op het volgende.

De verzoekster stelt in haar derde middelonderdeel dat het niet correct is om te oordelen dat uit het administratief dossier blijkt dat er, behoudens de geboorteakte van haar zoon, niets te vinden is dat zou kunnen wijzen op haar verblijf op het Belgische grondgebied in de periode tussen 2014 en 2020. De verzoekster benadrukt dat uit het bij de aanvraag gevoegde stuk 3 *'verscheidene attesten dringende medische hulp + medische waarborg'* blijkt dat zij in 2016 en 2019 meerdere keren medische bijstand kreeg in Antwerpen. Daarnaast blijkt volgens de verzoekster uit het eveneens bij de aanvraag gevoegde stuk 6 *'certificaten van lessen Nederlands en Engels'* dat zij van 2011 tot 2013 Engelse les volgde in Antwerpen. Tot slot verwijst de verzoekster nog naar de getuigenissen die bij de aanvraag werden bijgebracht onder het stuk 12, waarin volgens haar meerdere keren wordt aangehaald door vrienden en kennissen dat zij de verzoekster al meer dan 10 jaar kennen en dat zij 10 jaar geleden reeds vrijwilligerswerk deed. De verzoekster meent zodoende dat de motivering omtrent het ontbreken van stukken die wijzen op een aanwezigheid in België in de periode tussen 2014 en 2020 niet correct is en zij geeft tevens aan dat de verweerder nagelaten heeft de bij de aanvraag gevoegde stukken op een zorgvuldige wijze in rekening te nemen.

De Raad stelt aan de hand van de stukken van het administratief dossier vast dat de verzoekster zich op 28 januari 2022 heeft aangemeld bij de stad Antwerpen om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen. Op 19 oktober 2022 stuurt een medewerker van de stad Antwerpen deze aanvraag en de bij de aanvraag voorgelegde stukken, in meerdere e-mailberichten, door naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo blijkt uit een e-mailbericht van de diensten van de stad Antwerpen van 19 oktober 2022 dat 'deel 1' van de aanvraag wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werden onder meer volgende stukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

- Een brief van 8 september 2016 van het departement maatschappelijke integratie van de stad Antwerpen gericht aan de verzoekster waarin wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst op 6 september 2016 een beslissing nam over de medische waarborg van de zoon van de verzoekster;

- Een waarborgattest van het OCMW van Antwerpen voor de zoon van de verzoekster. Dit attest is geldig van 19 augustus 2016 tot en met 24 september 2016;
- Een brief van 18 februari 2016 van het departement maatschappelijke integratie van de stad Antwerpen gericht aan de verzoekster waarin wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst op 16 februari 2016 een beslissing nam over haar medische waarborg;
- Een brief van 24 maart 2016 van het departement maatschappelijke integratie van de stad Antwerpen gericht aan de verzoekster waarin wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst, dit is een deel van de OCMW-raad op 22 maart 2016 een beslissing nam over haar medische waarborg.

Verder blijkt uit een e-mailbericht van de diensten van de stad Antwerpen van 19 oktober 2022 dat ook 'deel 3' van de aanvraag werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werden onder meer volgende stukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

- Een waarborgattest van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat dit attest geldig is voor de kosten van zorgverstrekkingen buiten het ziekenhuis vanaf 27 september 2016 tot en met 29 september 2016;
- Een brief van 6 oktober 2016 van het departement maatschappelijke integratie van de stad Antwerpen waarin de verzoekster wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst op 4 oktober 2016 een beslissing nam over de medische waarborg van de verzoekster;
- Een brief van 23 mei 2019 van het departement sociale dienstverlening van de stad Antwerpen gericht aan de verzoekster waarin wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst op 21 mei 2019 een beslissing nam over de medische waarborg van de zoon van de verzoekster;
- Een brief van 23 mei 2019 van het departement sociale dienstverlening van de stad Antwerpen gericht aan de verzoekster waarin wordt meegedeeld dat het bijzonder comité sociale dienst op 21 mei 2019 een beslissing nam over haar medische waarborg;
- Een attest van 5 juni 2012 ondertekend door de directeur van het volwassenonderwijs LBC waaruit blijkt dat de verzoekster de cursussen Engels, module 2.3, volgde in de periode van 23 september 2011 tot 25 mei 2012;
- Een attest van 31 mei 2013 ondertekend door de directeur van het volwassenonderwijs LBC waaruit blijkt dat de verzoekster de cursussen Engels, module 2.4, volgde in de periode van schooljaar 2012 - 2013;
- Een schrijven ondertekend door de directeur en de taaldocent van Linguapolis van 26 juni 2018 waaruit blijkt dat de verzoekster van 17 april 2018 tot en met 26 juni 2018 heeft deelgenomen aan een intensieve taalopleiding Engels. Deze opleiding werd georganiseerd door Linguapolis, het taalinstituut van de Universiteit Antwerpen.

Uit een ander e-mailbericht van de diensten van de stad Antwerpen van 19 oktober 2022 blijkt voorts dat ook 'deel 4' van de aanvraag werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werden verschillende getuigenverklaringen gevoegd, onder meer van een docent die verklaart de verzoekster reeds te hebben ontmoet in 2018, van een arts die verklaart dat de verzoekers in zijn praktijk te Berchem reeds sinds mei 2019 patiënt is en van derden die verklaren de verzoekster reeds te kennen sinds 2012.

Daarnaast werd ook nog het volgende stuk overgemaakt:

- een schrijven ondertekend door de directeur en de taaldocent van Linguapolis van 19 december 2018 waaruit blijkt dat de verzoekster van 8 oktober 2018 tot en met 19 december 2018 heeft deelgenomen aan een intensieve taalopleiding Engels. Deze opleiding werd georganiseerd door Linguapolis, het taalinstituut van de Universiteit Antwerpen.

Al deze documenten zijn terug te vinden in het administratief dossier. Gelet op de hierboven opgesomde documenten (waarvan een deel werd opgesteld door Belgische overheidsdiensten), die door de verzoekster tezamen met haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd, zijn de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing feitelijk onjuist:

"Bovendien blijkt er uit het administratief dossier van betrokkene dat er niets te vinden is tussen het jaar 2014 en 2020. Enkel de geboorteakte van haar zoon, te vinden in het administratief dossier van betrokkene, toont aan dat ze in 2016 aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. In bijlage voegt betrokkene tevens geen enkel document toe prior 2016."

Hieruit blijkt tevens dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze rekening te houden met de documenten die de verzoekster in het kader van haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De hierboven opgesomde documenten werden bij het nemen van de bestreden beslissing veronachtzaamd.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op grond van juiste feitelijke gegevens en rekening houdende met alle door de verzoekster voorgelegde gegevens tot de volgende conclusie is gekomen:

“Dat betrokkene alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Aangezien de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de hierboven opgesomde documenten die de verzoekster in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd en aangezien in de bestreden beslissing vaststellingen naar voor worden geschoven die niet overeenstemmen met de stukken van het administratief dossier en die feitelijk onjuist zijn, wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.4. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In eerste instantie wijst de verweerder erop dat wel degelijk rekening werd gehouden met het langdurig verblijf van de verzoekster in België aangezien hierover uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Er wordt niet betwist dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd over de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België, maar hoger werd vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing over de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België niet deugdelijk zijn en dat er vaststellingen naar voor worden geschoven die feitelijk onjuist en strijdig zijn met de stukken van het administratief dossier.

De verweerder werpt verder op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De verweerder verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde, inzake de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België, in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009. Evenmin heeft de gemachtigde in de bestreden akte gesteld dat de lange duur van het verblijf in België betrekking zou hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De motieven in de bestreden akte omtrent de verwijzing in de aanvraag naar de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris betreffen *“de redenen die betrokkene aanhaalt waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. haar integratie en tewerkstelling”* en niet de hoger besproken elementen van lang verblijf die in de aanvraag uitdrukkelijk werden naar voor geschoven als een buitengewone omstandigheid en dit onder de afzonderlijke subtitel ‘e. Ononderbroken verblijf van 10 jaar’ (zie *supra*). De in de nota met opmerkingen naar voor geschoven argumentatie omtrent de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België betreft derhalve een *a posteriori* motivering die niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden en die het vastgestelde motiveringsgebrek en gebrek aan zorgvuldige besluitvorming niet kan wegnemen.

De verweerder verwijst nog naar meerdere arresten van de Raad. Deze arresten hebben echter geen precedenterwerking.

De verweerder kan worden gevolgd waar deze opmerkt dat de Raad zich niet in de plaats van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan stellen. Het komt dan ook enkel aan de verweerder toe om op zorgvuldige wijze te oordelen of de elementen van het langdurig verblijf al dan niet een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is net omdat de bestreden beslissing op dit punt niet getuigt van een deugdelijke motivering en een zorgvuldige voorbereiding en omdat de Raad niet in de plaats van de bevoegde bestuur kan oordelen of deze of gene elementen al dan niet beantwoorden aan de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden, dat de Raad de genomen beslissing moet vernietigen.

3.4. Het derde onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek naar de overige middelenonderdelen dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE